

I.

Gamla tiden.

Historien om världarnas flertal börjar med den menkliga intelligensens historia — Hvem höjde sig först till denna tro? — Hinduerna — De Galliska Celterna och Druiderna — Åsigter från den historiska forntiden — Egyptier — Grekiska sekter — Månen, enligt Orfeus — Den Joniska skolan; Anaxagoras — Pythagoréerna; världsharmonien — Xenofanes och Eleaterna — Petrons af Himera etthundraåttiotre världar — Platonikerne — Epikuros' skola; Lucretius — Kristendomens första sekler.

"Hela det synliga universum", sade Lucretius för två tusen år sedan, "är ej det enda i naturen, och vi böra tro, att i andra regioner af rymden finnas andra jordar, andra varelser och andra människor." Då vi med dessa förståndiga ord, lånade från den gamla tidens skald, som besjög naturen, öppna dessa undersökningar, hvilka ej böra stödja sig på annat än den moderna vetenskapens positiva uppgifter, så hafva vi icke så mycket för afsigt att dermed grunda vår lära på forntidens vittnesbörd, som att i en enda mening uttrycka de flesta filosofers medgifvande i detta hänseende. Innan vi gå att med astronomiens tillhjälp bevisa planeternas verkliga och påtagliga beboelighet, anse vi det ej vara utan sin nytta, att på några blad lemna ett utkast till historien om världarnas flertal, och att dermed visa, att vetandets och filosofiens heroer med hänförelse ställt sig under den fana som vi ämna att försvara. En lärd skriftställare har, just om det ämne hvarmed vi sysselsätta oss, yttrat: att